

Jeugdijaren van een echtpaar Anneroeien.

Piet Kaan en Henk Veenhof hoorden dat Geziena en Henk Völlink uit Nieuw Annerveen graag iets wilden vertellen over hun jeugdijaren in Annen,

Allereerst volgt hier het verhaal van Henk.

Mijn familie Völlink komt van oorsprong uit Nordhorn in Duitsland. Overopa Hendericus Völlink, geb. 1845, kwam in 1901 in Annen na eerst in Odoorn gewoond te hebben en bouwde een huis aan de Eexterweg 2 (thans 2b) en was schoenmaker van beroep.

Zijn zoon Herman trouwde met Henderkien Berner en ook zij bleven in Annen wonen en ze kregen 6 kinderen. Hun oudste zoon Hendrik (mijn vader) kreeg verkering met Geessien Torenbos (mijn moeder) uit Eexterzandvoort en ook hun tweede zoon Friedrich (Frits) ging uit vrijen naar Eexterzandvoort want die kreeg verkering met een zuster van Geessien, Roelfien Torenbos.

Frits trouwde met zijn Roelfien en bleef in Eexterzandvoort wonen.

Na het overlijden van mijn grootmoeder in 1931, mijn grootvader was in 1924 al overleden, trouwde mijn vader Hendrik met zijn Geessien. Ze gingen in zijn ouderlijk huis aan de Eexterweg 2 wonen en hier zijn hun 6 kinderen ook geboren. Hun tweede kind is al na 9 maanden overleden.

Mijn vader deed van alles om aan de kost te komen. Naast arbeider kon hij zoals zo velen in die tijd ook aardig stropen en verder heeft hij meerdere jaren op de dorsmachine gewerkt. Zwaar werk maar ieder jaar kwam de machinist Reitsema uit Annen hem in de herfst weer vragen of hij tijdens de dorsperiode op mijn vader kon rekenen.

achterste rij van L.naar R.Geert Pieters, Hendrikus (Rieks) Völlink, (beroep Schoenmaker), Willem Hovenkamp, Hendrik Völlink voorste rij van L.naar R. Herman Völlink, Henk Völlink, Geesje Torenbos, Hennie Völlink

Zelf ben ik geboren op 23 december 1935 en ben het derde kind van Hendrik en Geessien.

Van mijn jeugdijaren aan de Eexterweg kan ik me nog veel herinneren.

Er werd met andere jongens van de Eexterweg gevoetbald achter de woning van Chris Nijborg in een lager gelegen heideveld. In het voorjaar gingen we eieren zoeken in het Evertsbos. Thuis werden de eieren uitgeblazen en werden ze ingereggen aan een draadje en dan kwam het als decoratie in de kamer te hangen. Ook het Jippingsveentie was een prachtige speelplek voor de jeugd. Met een hark haalden we salamanders uit het water naar de kant en stopten ze in een grote fles. Helaas waren de meesten de volgende dag al dood. Vroeger zat er ook vis in het veentie en als het warm weer was dan gingen we er lekker in zwemmen.

Wanneer er ijs lag hadden de schoolkinderen hier ook schaatswedstrijden. Kon je niet schaatsen dan moest je maar hardlopen op het ijs, maar meedoen was verplicht.

Na schooltijd speelden we vaak blokjes-voetbal op het ijs. Zo heb ik ook eens een hersenschudding opgelopen doordat ik achterover viel en met mijn hoofd op het ijs terecht kwam. "Rustig aan en drie weken zoveel mogelijk plat op je rug liggen" zei de dokter.

Van een benzinetank, die uit een Engels vliegtuig was gegooid, hebben mijn broer Herman, buurling Harm Kors en ik nog eens een boot gemaakt.

In het midden hadden we een gat gemaakt waar één van ons in kon zitten en de stuurloze boot bleef wonder boven wonder nog drijven ook. Ook vonden we een parachute in het veld die we meenamen naar huis. Mijn moeder kon goed naaien en maakte er kleren van. Meer dan 65 jaar na de oorlog hangt er nog een zwarte jurk van parachutestof als aandenken bij ons in de kast. Deze jurk komt bij een tante van mijn vrouw vandaan maar wie deze jurk heeft gemaakt is niet bekend. Deze jurk is later geschonken aan het Herinneringscentrum Westerbork

Naast hout werd er in de wintermaanden ook altijd turf gestookt.

Ik herinner me nog dat mijn vader en oom mede-eigenaren waren van een gedeelte van het Jippingsveentie en hier ook turf mochten graven (hun namen komen ook voor in TOEN nr.4 van 2011). De bovenste laag was toen al afgegraven en samen met mijn vader en broer gingen we er heen om te baggeren. We namen dan een houten bak van ongeveer 2 bij 2 ½ meter lang met opstaande kanten mee naar het veentie. Het natte veen werd in de bak geschept en dan gingen we met blote voeten het veen aanstampen zodat het braggel werd. Na een dag drogen ging mijn vader met zogenaamde triplompen met plankjes er onder alles goed aanstampen waardoor het als het ware één plak van 2 bij 2 ½ m. werd. Vervolgens werd met een speciale schop (een stikker) alles in blokjes van 15 bij 15 cm gestoken. Deze turfblokjes werden vervolgens op een bult gestapeld (pyramidemodel) en om beter te drogen kwam er een vork vol hooi over de bult heen. Na verloop van tijd was het droog en werd het naar huis gebracht en 's winters zaten we er weer warmpjes bij.

De meeste turf kwam uit het veengebied van Z.O. Drenthe en werd met turfschepen vervoerd.

In de Tweede Wereldoorlog werd er ook turf gekocht maar de boeren moesten nu de turf zelf met paarden, boerenkarren en wipkarren uit het veengebied achter Exloo vandaan halen.

Om aan turf te komen moest men wel een vervoersbewijs en brandstofbonnen hebben en vaak ook werd er gecontroleerd of men niet te veel turf had meegenomen en of het vervoersbewijs wel klopte.

In de herfst kwam er eens een NSB boer met 2 paarden en enkele karren turf over de Eexterweg langs ons huis richting Annen. Samen met mijn broer Herman reden we mee op de achterste wipkar. De boer merkte niet dat we meereden. Langs de weg waren in opdracht van de Duitsers schuttersputjes gegraven en bij iedere put gooiden we enkele turven in de putjes. Bij de nadering van het dorp Annen sprongen we van de wipkar en zochten we alle turven weer uit de putten en zo hadden mijn ouders in de winter weer iets om de kachel langer brandend te houden.

Ik kan me ook nog goed herinneren dat er boven het Evertsbos enkele Engelse vliegtuigen rond cirkelden.

Tegenover ons huis kwam een auto met een gasgenerator (benzine was er niet meer) in een ruimte langs de Eexterweg schuilen voor de vliegtuigen. Mijn vader ging er naar toe en vertelde de chauffeur dat hij beter een eindje verder kon rijden en dan schuilen tussen de bomen in het Lijnstukkenbossie.

De chauffeur reed dus verder maar dacht dat hij ook nog wel kon doorrijden naar Annen. Hij gokte verkeerd want net voorbij het bosje in de bocht van de Eexterweg werd de auto volledig kapot geschoten door de Engelse vliegtuigen. De chauffeur was uit de auto gesprongen en mankeerde niets. Een NSB'er die in de buurt woonde, heeft nog geprobeerd een vliegtuig uit de lucht te schieten maar met een simpel geweer lukte dit nooit.

Wanneer mijn moeder melk nodig had voor ons gezin dan konden we dit kopen bij de burens. Maar wanneer we b.v. 3 liter melk nodig hadden en vroegen dit bij buurman Kors, dan konden we maar 1 liter krijgen en werd er gezegd dat we de andere liters maar bij de andere burens Keizer of Teubens moesten halen.

De boeren moesten namelijk precies opgeven hoeveel koeien ze molken en wanneer ze te weinig melk aan de fabriek leverden werden ze gecontroleerd hoe dat kon. Men mocht namelijk geen melk aan derden verkopen.

Weinigen zullen nog weten dat er aan de rechterkant van de boerderij van Schuiling, Eexterweg 1 door de Duitsers van dikke boomstammen een grote schuilkelder was gemaakt. Beter bekend is dat achter de boerderij nabij het viaduct naar Anloo de Duitsers een luchtafweergeschut stelling hadden gemaakt vanwaar ze op vijandelijke vliegtuigen konden schieten. Waarschijnlijk hebben ze nooit een vliegtuig geraakt.

Ook de lagere school werd door de Duitsers gevorderd. Overal in de lokalen lag stro waar de Duitsers moesten slapen. Zelf kregen we les in het kerkje naast Hendrik van der Boor ("van der Boor zien kerkie"). Niet alle dagen gingen we naar school, wel kregen we huiswerk mee wat dan een paar dagen later weer ingeleverd moest worden.

Mijn oom Egge Poelman woonde aan de Spijkerboersdijk 9. Twee zonen van mijn oom Egge, Hendrik en Luut, werden allebei opgeroepen voor de Arbeitsinsatz en moesten werken in Duitsland. Hendrik werkte er in een fabriek en is gevluht naar huis. Hier is hij ondergedoken en heeft gewerkt op de boerderij van de familie Brandts, Kruisstraat 18. Ook 's nachts bleef hij hier slapen. Wanneer er iemand aan mij zou vragen waar Hendrik was, dan moest ik zeggen dat die in Duitsland aan het werk was, zo waarschuwde mijn oom Egge.

Luut Poelman heeft bij een boer in Duitsland gewerkt en had het daar wel goed. Ook na de oorlog ging hij nog wel eens bij deze boer op bezoek.

Het was bij verschillende mensen wel bekend dat er een onderduikershol in het Evertsbos was en tegen het einde van de oorlog wisten ook de Duitsers van dit hol.

Op een avond hoorden we aan de Eexterweg schoten vanuit het Evertsbos en na de bevrijding bleken verschillende verzetsstrijders vanuit het beruchte Scholtenshuis in Groningen hier door de Duitsers te zijn vermoord.

Een Duitse soldaat nam eens mijn fiets mee en zei, dat ik mijn fiets in het dorp wel weer kon ophalen. Er bleken ook nog eerlijke Duitsers te zijn want ik vond mijn fiets inderdaad terug bij de boerderij van Kluyving aan de Kruisstraat.

Op 22 december 1943 waren we na de middag vrij van school en was ik bij mijn oom en tante Poelman op bezoek. Ze woonden toen nog aan Spijkerboersdijk 9 en die middag werden er bommen in het veen gegooid. Samen met de familie lagen we in de grup van de koestal. De buitendeur vloog waarschijnlijk door de luchtdruk open en we konden zien waar de bommen vielen. Het was niet ver van de boerderij en overal stook het zand op en rookte het.

In de laatste dagen van de oorlog vluchten de Duitsers naar hun vaderland terug. Op een nacht hebben er meerdere Duitsers bij ons en bij de burens in het stro op de deel of in de schuren geslapen. De volgende morgen hadden verschillende Duitsers hun wapens bij ons laten liggen. Mijn vader was voor de oorlog militair geweest en wist hoe met een geweer moest worden omgegaan. Direct na de bevrijding heeft hij voor de lol nog met een geweer geschoten maar al snel kwam veldwachter Joling in actie en die heeft de wapens meegenomen.

Op de dag van de bevrijding hoorden we vanaf Eext een oorverdovend lawaai aankomen en kwamen er tanks aanrijden. Een lawaai van de rupsbanden wat we nog nooit had gehoord en wat we ook niet snel zullen vergeten. Meerdere tanks stopten een eindje voorbij ons huis en voor de Canadese soldaten was het koffietijd, ze gingen koffie en thee zetten. De ouders en kinderen die er al snel bij kwamen kregen chocolade repen, sigaretten, enz. De Canadezen zelf vroegen waar ze eieren konden krijgen.

De tanks vertrokken naar de Brink in Annen waar ze een tijdje hebben gebivakkeerd.

In de keuken van café Schuiling werd het eten voor de soldaten bereid en ik heb wel eens meegeholpen met het schoon maken van de gamellen. Wanneer er etensresten achterbleven mochten we dat meenemen naar huis.

Anderhalve maand na de geboorte van mijn jongste broer is mijn moeder in 1947 helaas overleden, een groot drama binnen ons gezin en binnen onze familie. Met 5 kinderen, waarvan de oudste 16 en de jongste nog maar een paar maanden oud, bleef mijn vader achter. Het was voor hem onmogelijk om naast de opvoeding van het gezin ook nog de kost te verdienen en binnen de familie werd er naar een oplossing gezocht. Zoals wel veel meer gebeurde bij een sterfgeval van de vader of de moeder werden de kinderen bij een oom of tante grootgebracht. Herman, mijn oudste broer, ging eerst naar een aangetrouwde neef maar kwam later bij mijn oom Frits en tante Roelfien in Eextervandvoort inwonen.

Zelf ging ik naar mijn oom Egge Poelman en tante Henderkjen Torenbos, die destijds nog aan de Spijkerboersdijk woonden. In 1952 ben ik samen met de familie Poelman naar de Annerstreek 11 zijn verhuisd.

Mijn zuster Hennie kwam bij de familie Weessies in Gasselternijveen terecht. Deze familie had geen kinderen en Hennie is hier altijd bij deze familie gebleven.

Mijn beide jongste broers, Rieks en Fré, zijn grootgebracht bij mijn oom Rieks Martens en tante Lena Torenbos in Eext.

Na de 8 klassige lagere school kreeg ik werk bij van Wijk & Boerma in Tinaarlo. In dit bedrijf werden zogenaamde transportbussen gemaakt. Hier werden dus de boeren melkbussen mee bedoeld en ik moest de randen van de bussen dicht solderen. Dit werk beviel me helemaal niet

en vervolgens ben ik gaan werken bij enkele boeren. Mijn militaire diensttijd heb ik voor een groot deel doorgebracht bij de Artillerie in Breda. Ik heb ongeveer 2 maanden een chauffeursopleiding in Bergen op Zoom kunnen volgen en daarna ben ik in Breda tot einde diensttijd gebleven.

Na de militaire dienst kon ik gratis een omscholingscursus volgen in metselen en tegels zetten en werd ik metselaar van beroep. Na een tijdje bij aannemer Braams in Annen gewerkt te hebben, heb ik meerdere jaren in de stad Groningen gewerkt bij een grote aannemer uit Enschede die onder meer het Academisch ziekenhuis (thans UMCG), politieburo, het GGD gebouw enz. heeft gebouwd.

Tijdens deze werkzaamheden bij mensen thuis hoorde ik eens een ruzie tussen man en vrouw. Ze gingen tekeer als kemphanen. Volgens de man was dit nog geen ruzie. Wanneer ze echt ruzie hadden dan zeiden ze drie weken niets, zei de man.

Één van mijn hobby's is de groentetuin en in mijn jeugd was motorrijden een nog grotere hobby. Mijn eerste motor was een Zundapp motor. Na deze motor volgden nog een DKW, een Kawasaki en een BMW. Meerdere keren gingen we met een groep jongens op de motor op vakantie naar Duitsland.

Nu het verhaal van Geziena Klinkhamer.

Ik ben geboren op 22 dec. 1943 in Annerstreek 11. Een gedenkwaardige dag die bij veel ouderen uit Annen en omstreken nog wel bekend is want op die dag vielen er meerdere bommen tussen Spijkerboor en Annen in 't veen, zoals men altijd zei. Wanneer ik jarig was werd er nog vaak over verteld.

Ons gezin bestond uit mijn vader Roelof (Roel) Klinkhamer en moeder Geertruida (Trui) Bos en verder had ik nog 4 zusters. Ik was de middelste in het gezin.

In 1947 en 1948 ging ik naar de kleuterschool in Annen. De huishoudschool bestond toen nog niet maar wel stond hier het dorpshuis en 1 lokaal werd gebruikt als kleuterschool. Achter op de fiets bij mijn zuster werd ik iedere ochtend naar school gebracht. Mannie Hidding was de kleuterjuf.

Achteraan vlnr Geziena Klinkhamer.

In 1952 zijn we verhuisd naar Annerstreek 20 en de familie Poelman met mijn latere man Henk Völlink kwam nu in ons huis wonen. In dit huis heb ik dus de eerste 8 jaren van mijn leven gewoond en vervolgens heeft Henk er tot zijn trouwen gewoond.

We woonden in die tijd naast opa Klinkhamer waar ik vaak was. In mijn geboortjaar 1943 is mijn oma overleden en na haar overlijden kwam er een huishoudster in huis. Deze Marchien Sluiter was een heel lieve vrouw en ook een dochtertje van haar woonde bij mijn opa. Later woonde zij in Groningen en ik kan me nog goed herinneren dat ik eens met mijn opa bij haar op visite ben geweest. Met de bus naar Groningen, uitstappen bij de Herebrug en dan lopend de stad in. Alle etalages lagen vol met lekkers want het was Sinterklaastijd. Ik heb mijn ogen uitgekeken want zo iets moois had ik nog nooit gezien. Met de trolleybus reisden we verder naar opa's huishoudster. Dit reisje was voor mij als kind een hele belevenis en is me altijd bijgebleven.

Achter ons huis stond nog een huisje waar de familie Beuker woonde en waar tevens nog een heideveldje was met een plek waar men wel geel zand vandaan haalde. Daar gingen we vaak met meer kinderen van de Annerstreek zogenaamd "huisje spelen". Dan maakten we in het zand zogenaamde stoelen en tafels en een ingang. We kregen dan meelkoekjes mee van huis en een plakje wortel met een rode aalbes erop was naar ons idee dan een heerlijk taartje.

We plukten madeliefjes en die kwamen ook in ons huisje te staan. Helaas was meestal de volgende dag ons huisje door vervelende jongens kapot gemaakt.

Tijdens mijn schooltijd in Annen werd er ook Sinterklaasfeest gevierd. Dan gingen we 's middags naar café van Rein (later De Woldhoek) en het onderwijzend personeel speelde dan een toneelstuk. Één jaar kan ik me nog heel goed herinneren. Meester van Dijk was in het spannend toneelstuk een tovenaer. In de pauze kwamen Sint en Piet (met roede en zak voor de stoute kindertjes) en moesten er enkele kinderen bij de Sint komen. Zo moest ik ook met Ella Vorenkamp en nog een paar meisjes bij de Sint komen en een liedje voor hem zingen.

Vanzelfsprekend probeerden we zo goed mogelijk te zingen en we kregen een handvol pepernoten zo mooi vonden Sint en Piet ons gezang. Nadat het feest was afgelopen kwamen we nog erg onder de indruk van alles naar buiten waar het ondertussen donker was geworden en er lag een dik pak sneeuw, het leek net een sprookje.

Wanneer ik 's morgens naar school moest ging ik op de fiets eerst mijn vriendinnetje, Ella Vorenkamp, ophalen bij hun boerderij Zuidlaarderweg 61. Ik liet mijn fiets hier altijd staan en dan gingen we lopend naar school. Voordat we vertrokken kregen we altijd eerst nog een dropje van Ella haar moeder, dat vergat ze nooit. De deuren van het kabinet gingen dan open en daar stond altijd een kommetje met dropjes. Ik kan me nog herinneren dat er aan de Molenakkers grote cementen buizen lagen bestemd voor de aanleg van de riolering.

Voordat de school om negen uur en half twee begon konden we altijd spelen op het schoolplein, touwtje springen, kaatsen, knikkeren, schipper mag ik over varen ja of nee, stabal enz. In de zomer op zonnige dagen waren de jongens ook vaak met een vergrootglas aan het branden. Bijvoorbeeld op klompen en ook werd er wel in het fietsenhok gezocht naar een stukje mica en met behulp van de vergrootglas en de zon werd er geprobeerd zoveel mogelijk rook en stank te verspreiden.

Een paar keer in de week kregen we na de pauze handwerkles. Wat de jongens dan deden weet ik niet. Veel mensen in Annen hebben nog goede herinneringen aan juffrouw Rienks. In de derde klas zaten we bij deze juffrouw in de klas. Op vrijdagmiddag las ze altijd voor uit "Bolke de Beer" en dan mochten wij allemaal dicht bij haar gaan zitten. Zij kon heel mooi voorlezen.

Cursus 19 53/1954					Klasse 4.				
VAKKEN	I	II	III	Opmerkingen					
Lezen	7 1/2	7 1/2	8+	Goat over!					
Schrijven	8-	8-	9	Goat over					
Rekenen	7 1/2	8	7 1/2						
Nederlandse Taal	8	8	8+						
Vaderl. Geschiedenis									
Aardrijkskunde	7+	8-	8-						
Kennis der Natuur									
Zingen									
Tekenen									
Lichamelijke Oefening									
Handwerken	7	7+	7+						
Gedrag	8	8	8						
Vijft	8	8	8	R. Klinkhamer					
Verzuimde schooltijden	-			II R. Klinkhamer					
				III R. Klinkhamer					

Het hoofd der school, De onderwijzer(es) der klasse, *Dozinga* *M.H. Rieks*

Cursus 19 54/19 55					Klasse 5.				
VAKKEN	I	II	III	Opmerkingen					
Lezen	7	6 1/2	7 1/2	Goat over.					
Schrijven	6+	6 1/2	6 1/2						
Rekenen	7 1/2	7 1/2	7						
Nederlandse Taal	8-	7 1/2	8						
Vaderl. Geschiedenis	8	7	6 1/2						
Aardrijkskunde	7 1/2	7	7 1/2						
Kennis der Natuur									
Zingen	8	8-	8-						
Tekenen	6	6 1/2	7-						
Lichamelijke Oefening									
Handwerken	7 1/2	7 1/2	7 1/2						
Gedrag	8	8	8						
Vijft	8	8	8	R. Klinkhamer					
Verzuimde schooltijden	-			II R. Klinkhamer					
				III R. Klinkhamer					

Het hoofd der school, De onderwijzer(es) der klasse, *Dozinga* *J.*

Ongeveer een maand voordat het Pasen werd gingen we "paosvuur slepen". Oude kleren of een overall aan en dan met een hele groep kinderen van de Annerstreek met een wipkar langs de huizen waar we bij elk huis vroegen: "heij nog wat veur 't paosvuur"? Meestal hadden de bewoners wel oud papier, takken, vodden enz. Zo probeerden we zelf een grote paasbult te maken. De plek van de paasbult was aan een landweggetje in Schuilingsoord, bij ons bekend als 't Aol Zwet, niet ver van de Zwetdijk vandaan. Zaterdag voor Pasen werd de bult met behulp van enkele ouders zo hoog mogelijk gemaakt en op 2^e Paasdag 's avonds, wanneer het bijna donker was, werd de bult aangestoken. Op de eerste Paasdag kregen we altijd een paasnetje (gehaakt en ongeveer 30 cm lang) omgehangen met daarin een sinaasappel, wal- en hazelnoten, een hard gekookt ei en suikereitjes. Dat mochten we dan bij het paosvuur opeten. Wanneer het goed donker was en het vuur van de bult wat minder ging branden, dan wilden de jongens nog wel eens een stuk hout pakken wat al in het vuur had gelegen. Ze maakten dan hun handen zwart met houtskool en dan achter de wichters aan om hun gezichten zwart te maken. Voor ons was dit altijd groot feest.

Een bijzondere dag voor ons was Koninginnedag op 30 april. Elk jaar kwamen alle kinderen uit de gemeente Anloo 's morgens naar het gemeentehuis in Annen waar de burgemeester en zijn vrouw werden toegezongen. Meester Molema uit Gasteren was de dirigent. We begonnen dan met het Wilhelmus en daarna volgden meerdere Nederlandse volksliedjes, o.a. de zilverblood, oranje boven, enz. Na dit zangfeest ging iedereen weer naar zijn eigen dorp terug. Na de middag hadden wij dan spelletjes op de Brink, zoals vlaggetjes in een stoof steken, zak lopen, enz.

Na schooltijd moesten we vaak dadelijk naar huis komen. Dan moesten wij de groentetuin wieden en ook naar het aardappelland om de coloradokevers van de aardappelbladeren te zoeken. We kregen een jampotje mee om de kevers in te doen. Wanneer we weer thuis kwamen dan werden de kevers in het kippenhok gegooit en direct door de kippen opgepikt.

Ook bleef ik na schooltijd wel eens bij Ella spelen. Ook zondagmiddags was ik vaak bij haar. Dan kregen we vaak een dubbeltje van haar moeder en gingen we wandelen en kochten bij Piet Koers aan de Zuidlaarderweg 114 een steekijsje voor een dubbeltje. Piet had een ijschokje voor zijn huis staan. Auto's reden er nog niet veel en de eerste keer dat ik in een auto (merk Taunus) mee mocht rijden was met de ouders van Ella naar een familied in Loon. Voor mij een bijzondere belevenis.

Ook naar de zondagsschool, die gehouden werd in een schoollokaal en tevens in het kerkie bij v.d. Boor, ging ik met plezier. Je kreeg na de les een strookje papier mee waar een paar regeltes op stonden wat we dan thuis uit je hoofd moest leren. Waarschijnlijk enkele regels uit de bijbel en de volgende zondagmorgenles moest je het kennen. Ik had thuis ook een boekje waar de papiertjes dan onder elkaar ingeplakt werden.

Het kerstfeest werd altijd gevierd in de kerk van Anloo waar een grote kerstboom met prachtige lichtjes in branden. Één keer hebben wij tijdens het kerstfeest het kerstspel hier gespeeld. Ik was Maria en kreeg het kindeke Jezus op mijn arm. Een hele mooie pop van de juf van de zondagsschool. Deze juf was Alie Westrup en ook Willemien Klinkers was zondagsschooljuffrouw. Wie Jozef was weet ik niet meer maar misschien is er wel een klasgenoot van vroeger die zich dit nog herinnert.

Bé Brands woonde bij mij in de buurt en ik fietste een keer met hem van school naar huis en hij deed me voor hoe je met gekruiste armen aan het stuur kon fietsen. Bij hem was het geen probleem maar voordat ik het in de gaten had lag ik met fiets en al in de sloot. Gelukkig was het een droge sloot.

Bé had ook een tamme kraai waar ik bang voor was. Als de kraai mij zag dan ging hij bij mij op mijn hoofd zitten wat ik helemaal niet prettig vond.

Iets wat me altijd is bijgebleven zijn de schoolreisjes. Elke maandag moesten we een dubbeltje meenemen om te sparen voor het schoolreisje. In de vijfde klas gingen we niet want dan moesten we een jaar extra sparen voor de driedaagse reis naar Vlieland. Twee uren varen vanuit Harlingen naar Vlieland was voor ons al een hele belevenis. Dat waren heel mooie dagen en vooral de laatste avond, de zogenaamde "bonte avond", was prachtig.

We gingen dan allemaal gezellig rond het kampvuur zitten en er werd muziek gemaakt en gezongen. Truida de Jong zong "het lentekind". Dat zong ze zo mooi en dan met het schijnsel van het kampvuurprachtig.

In de zesde klas kregen we les van het hoofd van de school, meester Looyenga.

Hij deelde wel eens straf uit als er iets was gebeurd waar hij het niet mee eens was. Vaak was dat vrijdagmiddags. In plaats van tekenen en voorlezen werden er door hem dikke sommen op het bord geschreven, meestal vier-cijferige sommen die vermenigvuldigd moesten worden en dan delen door weer een getal van drie of vier cijfers. Dan werd het een staartdeling en die moest op 0 uitkomen. Voor Geert Kleef en mij was dat geen straf, wij vonden zulke sommen maken mooi en we deden altijd wie het eerste klaar was.

De laatste schooldag gingen we bij alle juffen en meesters langs om afscheid te nemen en werd er snoep gestrooid in de klassen.

In 1956 kwam ik van de lagere school en ben ik naar de ULO school in Zuidlaren gegaan. De ULO school was aan de Millystraat vlakbij Laarwoud.

Het eerste jaar zaten we in een oud gebouwtje naast de hervormde kerk. Het is bijna niet meer voor te stellen maar in dit gebouwtje ging mijn vader vroeger naar de zogenaamde bewaarschool, later werd het kleuterschool genoemd. Ook hier heb ik een leuke tijd gehad. De meeste kinderen uit Annen bleven tussen de middag op school eten maar wij moesten altijd naar huis komen voor de middagmaaltijd.

Gymnastiekles kregen we in een gymlokaal van de lagere school aan de Emmalaan waar we op de fiets heen gingen. In de zomer gingen we zwemmen maar dat was niet mijn mooiste sport. Ik vond atletiek, turnen en balspelletjes veel leuker om te doen.

Met de ULO scholen in de omgeving hadden we 1 keer per jaar sportdagen. Zo'n sportdag werd meestal gehouden op de sportvelden van Haren.

In 1960 heb ik het ULO diploma behaald en direct daarna volgde het typediploma. Ik kreeg werk bij de Bedrijfsvereniging voor de bakkers in Groningen. In mijn ULO tijd kreeg ik verkering met een jongen uit de buurt, Henk Völlink en in februari 1964 zijn we getrouwd.

Er kwam in Nieuw Annerveen een boerderijtje te huur en dat hebben we gehuurd voor f. 8,- in de week. Tegenwoordig zou dit een bedrag zijn van nog geen 4 euro per week.

Later konden we het kopen en vervolgens hebben we het volledig verbouwd.

Tot op heden wonen we er nog steeds met veel genoegen.